

veringsindsatsen. Men i CD forstår vi helt og fuldt, at man giver de 50-59-årige pligt og ret til aktivering; det er klart, for det er noget, der vil sætte skub i beskæftigelsen for de 50-59-årige.

Til fru Anne-Marie Meldgaard, som spurgte om betingelsen for, at CD vil være med i det her arbejdsmarkedsforlig: Som jeg startede med at sige, er banen jo kridtet op i og med, at Venstre har givet sit tilsagn, og derfor er det klart, at vi står i en meget vanskelig position. Men som jeg sagde, er det noget, der ligger os utrolig stærkt på sinde, så det er noget, vi vil overveje. Og det kan jeg så forstå at der også er andre partier der gør, så hvis vi på den måde kunne være med til at påvirke tingene, vil vi meget gerne dét. Men om det er en betingelse, må vi tage stilling til, når vi er nået et længere skridt i forhandlingerne, men jeg håber da meget, at den særregel bliver fjernet.

Og med hensyn til forskellen mellem de unge og de ældre synes jeg stadig væk, at man sender et forkert signal, og at man behandler de 50-54-årige for dårligt ved at fjerne denne særregel.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne spørge fru Susanne Clemensen, om hun ikke kan bekræfte, at de 50-54-årige på nøjagtig samme vis som alle andre i dagpenge-systemet er underkastet både rådighedsbestemmelser og aktiveringsbestemmelser og alle andre betingelser på samme måde som andre, og at der dermed ikke er tale om et særligt sikkerhedsnet for de 50-59-årige, som rækker ud over de regler. Og grunden til, at jeg spørger, er selvfølgelig, at når vi nu får at vide, at der skulle være 22-års-sikkerhedsnet for dem, der er fyldt 45 år, betyder det jo ikke, at de ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Fru Susanne Clemensen siger, at det ikke har noget med aktivering at gøre. Jeg mener, at aktivering er 1. fase, og at en stærkere og mere kvalitetsbevidst indsats her er det, der fører frem til, at man så kan få en ordinær beskæftigelse. Og det er selvfølgelig den ordinære beskæftigelse, det her handler om, og den er det, jeg siger at vi gradvis indfaser den aldersgruppe hen imod, som vi mener er en ressource, der er brug for, og det er derfor, vi gør det. Men vi

følte ikke, at tiden var til at gå helt op til de 59 år.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Anders Samuelson som ordfører.

Anders Samuelson (RV):

Dansk økonomi har i de senere år oplevet en meget god og fin økonomisk vækst og fremgang. Der er nu faldende ledighed og stigende beskæftigelse, men også begyndende flaskehalser samt en tendens til markante lønstigninger inden for visse brancher, bl.a. udviklet af de begyndende flaskehalse. For at sikre det økonomiske opsving fremover er det derfor nødvendigt at foretage visse strukturtilpasninger af arbejdsmarkedspolitikken.

Jeg mener på den baggrund, at det er et meget fornuftigt konklusionspapir, regeringen og arbejdsmarkedets parter har fået skrevet. I lyset af den gunstige konjunkturudvikling er det en rigtig og nødvendig reform af den danske arbejdsmarkedspolitik, der er opnået enighed om under trepartsdrøftelserne. Det vil jeg godt takke arbejdsmarkedets parter for at have medvirket aktivt til.

Det, der er det vigtigste for Det Radikale Venstre i den sammenhæng, er at få sendt et afgørende signal om, at vi bryder med den traditionelle opfattelse, at det bedste, man kan gøre for de ledige, er at lade dem være i fred. Det er et signal, vi tidligere har sendt til systemerne, og det er jeg glad for at vi kommer bort fra.

For at vi kan sende den type signaler, kræver det også, at vi foretager nogle opstramninger af de gældende regler. Og nogle af de opstramninger, som vi denne gang sender et signal af sted om, er, at vi ophæver de særrettigheder, som de 50-54-årige har haft, og at vi sænker dagpengeperioden fra 5 år til 4 år. Og dér er jeg selvfølgelig igen glad for SF's anerkendelse af, at det ikke er noget, der har en særlig stor effekt med hensyn til at sende folk i en social massegrav.

De to forhold er det meget væsentligt at bruge til at sende signaler til systemerne om, at her skal man altså ikke lade stå til, her skal der sættes ind. Og det, der skal sættes ind med – og det er den vigtigste del af denne arbejdsmarkedsreform – er en tidlig aktiveringsindsats.

Derfor fremrykker vi aktiveringsperioden, så den ikke længere først starter efter 2 år, men nu allerede starter efter 1 år. Og derudover gør vi det, at vi sender signaler om, at systemerne skal